Ч. 214. Субота 8 жовтня (25 вересня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

## Революция в Портуґалії.

*Хід подій. — Що діє ся з королем Мануелем. — Урядове повідомлене о проголошеню републики. — Президент іспаньского кабінету про події в Портуґалії*

Після вістий „Frankfurter Ztg.“ революцию розпочали два полки артилериї і часть фльоти. Насамперед почали бити армати военних кораблів в королівску палату, а на улицях розпочали ся борби. Решта фльоти прилучила ся до ворохобників, а вкінци і сухопутне войско перейшло на їх сторону. Здобуто касарні при королівскій палаті, застрілено полковника і кількох официрів, котрі ставили опір, а відтак кинено ся на королівску палату. Оборону єї вів ґен. Ґоріяс. Він схоронив короля з єго матерою і цілий двір в сутеренах палати, а сам з правдивим геройством вів оборону. Коли однак побачив, що між оборонцями множать ся симпатиї для ворохобників, зрозумів, що королівска справа страчена. Написав отже лист до короля, що треба утікати, а сам застрілив ся. Оборона перестала. Ворохобники війшли до палати. Перед трупом Ґоріяса відкрито голови. На столі найдено картку до Ґоріяса писану префектом міста, а доносячу, що всяка оборона неможлива, бо 5 і 16 полк піхоти та 1 баталіон стрільців перейшли до ворохобників.

З Льондона доносять: До Віґо в Іспанії повернув корабель Caro Blanco, котрий не міг висадити подорожних в Лісбоні. Приплив там ві второк о 10 год. рано. В тім часі два военні кораблі розпочали бомбардувати місто. Третий военний корабель мав ще королівску фляґу, однако ворохобники примусили его огнем ту фляґу здоймити.

З Віґо доносять, що знак до бунту дав 16 полк піхоти, підпертий артилериєю і маринаркою, а також 5000 уоружених горожан. Полиция і горожаньска ґвардия по короткій борбі уступили. Начислено 50 убитих і до 100 ранених.

Вісти надходячі з европейских столиць з Парижа, Льондона, Риму і Мадриду полишають все нерішими питане, де є король Мануель. Певна лиш річ, що єго особі не грозить небезпечність житя. Яко місце побуту короля подають поклад бразилійского панцирника „San Paolo“ або анґлійского кружляка „New Castle“, то знов замок Ціntра або Нецесідадес, поклад королівского яхту „Амалія“ вкінци одинокого портуґальского военного корабля, котрий зістав королеви вірний.

З Лісбони доносять: Президент провізоричного правительства Теофільо Браґа вислав до міністра заграничних держав телеґраму з донесенем, що в Портуґалії проголошено републику і іменовано провізоричне правительство. Правительство запоручує публичну безпечність і порядок.

Теофільо Браґа, президент тимчасового правительства, родив ся на Азорах і числить тепер 68 літ. Єсть він визначним поетом і істориком портуґальским, а з пересьвідченя вільнодумний. Головний єго твір то 32-томова история портуґальскої літератури.

„Lokal Anzeiger“ доносить з Лісбони, що президент правительства Браґа видав до войска і фльоти таку відозву:

„Провізоричне правительство портуґальскої републики поздоровляє армію на суши і морю, котра ділала спільно з народом над положенем підвалин під щастє Републики і Вітчини.

Правительство вірить в патриотизм всіх. Правительство вірить також, що офіцири армії сухопутної і фльоти, котрі не брали участи

## Знищений.

З італіяньского — М. де Монті.

Горячо завівав широкко до схованої в мори цьвітів віллі в Пальмі. Сьвіжо скошена трава видавала острий запах, дзвінки гияцинтів і великі, рожево закрашені цьвіти польних лелій звисали млаво в своїх бил, листки червоних рож і анемонів, високопенних олеандрів і подібних до дерев миртів були непорушні, мов завмерлі, ярка білість марморних статуй осліплювала. Тут і там випозвла в густої зелени чорно-пятниста ящірка, немов би хотіла зачерти воздуха; ніякого осьвіжуючого подиху -- лиш палючий африканьский вітер „широкко“.

Треба було дуже глубоко зайти в огород, аби трохи охолодити ся в тіни дерев і корчів. За буйним блющем схований, під стрункою пальмою сидів тут скулений вже від годин сухий, нужденний, обдертий чоловічок. Волосе звисало єму безладно на чоло, ненакрита голова була вогка від водних капель малого водограю, що укритий тут в зелени весело плескав. Як довго міг він вже тут сидіти? Він не знав, не числив вже годин.

Але хоч як схований сидів він в глубокій тіни, юрба уличників, що надбігла огородовою доріжкою, все таки єго доглянула.

— Рокко! Рокко! — скрикнули і окружили єго.

— Чого ти нині сховав ся? — спитав один з них.

Він мовчав. Тепер наперли на него, тягнули єго за волосе і плювали на него. Але всьо дарма; він не боронив ся, не сказав ні слова; рукою обтирав лице і глядів на них з одностайним добродушним усьміхом. Они ставали чим раз більше влізливі, одні кидали на него камінєм, другі щипали єго і штовхали серед грубого сьмиху, потручували з одної сторони в другу. Рокко, що лиш рідко міг утечи перед руками тих малих чортиків, скористав вкінци з пригідної хвилї і утік чим скорше в найблизшу уличку, де кількох огородників як раз набирало води до підливаня цьвітів. Напів жартом, напів на праду пустили на утікаючого струю води і облили єго в одній хвилї від голови до стіп. Той наглий туш ошоломив бідолаху, він задихав ся, заточив ся, напів осліплений водою і з голосним криком упав на землю. Надбігло кількох міских стражників, підняли єго і повели до найблизшого виходу, де єго полишили, перемоклого, стогнучого, обліпленого болотом.

Вже від кількох місяців стрічало ся того нещастного на улицях міста, найчастійше переслідуваного юрбою хлопців, що зі сьміхом і криком глумились з него. В часі теплих літних вечерів, коли в огороді проходжували ся прогулькове при звуках музики, пересував ся він як тінь попри стіни скал і корчі. В церквах сидів в найтемнійших кутиках, на сходах давниці, або в місци найбільше віддаленім від орґанів, звісивши голову на груди, опустивши вяло руки попри тіло і глядячи тупо перед себе.

Так лежав одного дня недалеко міста на одній з лавок Бельведеру. Але що єго обходив прегарний вид на синє, гладке як зеркало море там в долині? Не мав ні одного погляду для так колись улюбленого моря, гріб свої ледве вкриті члени, обернув очи до глубокого небосклону і не бачив, як два жебраки недалеко від него, що направляли свої лахмани, гляділи на него з погордою — їх власна нужда не настроїла їх лагіднійше для него.

— Дурак! — сказав один. — Ні один сіньоре не перейде, аби єму не дати милостині, а він глядить на них з отвертими устами, немов би то єго нічого не обходило. Так відпихає від себе щастє, яке на тім несправедливім сьвіті належить все до дурних!

— Так, так — потвердив другий — я також кажу, то так, немов би ми не були християнами. Всьо кричить: На бік! На бік! — так як би ми приносили з собою заразу.

— А той дурак, що погорджує Божими дарами, не має ні одного сольда в кишени і ні кусника хліба в торбі.

— Чи ти перешукував єго кишені?

— Но, не великий був би гріх, як би то хто зробив, але —

Гомін кількох голосів перебив розмову; то були ученики, що скористали з вільного дня і зробили собі прогульку.

Рокко оглядав ся боязко довкола непевний, чи має утікати, чи зістати; але відтак сів

в революцийнім руху, ставлять ся в головний кватирі, аби "впевнити нове правительство о своїй необмеженій льояльности. Тимчасом революционісти мусять обсадити всї становища, потрібні до оборони републики".

Міністер заграничних справ нового правительства Махадо заявив, що правительство приймає всї з обовязаня народні давного правительства супротив европейских держав.

Президент іншаньского кабінету Каналеяс заявив о подіях в Лїсбонї, що слїдує: Ві второк о годинї 2 в ночи збудив населене відгомін 21 арматних вистрілів. В одній хвили люди почали бігти в ріжних напрямах, коли крім того дано алярмові сиґнали. В ріжних місцях дали ся чути карабінові вистріли. Вистріли армат дали знак о вибуху революциї. Поліция на ворохобників, котрі до неї стріляли, кидала бомби. Заалярмовано войско, але оно розділило ся на два сторонництва, з котрих одно перейшло до ворохобників. На улицях розпочала ся борба, котра потягнула за собою численні жертви в убитих і ранених. Артилерия маринарки своїми вистрілами наробила в місті величезної шкоди. Революционісти займили кватиру войскову побіч королївскої палати. Король в товаристві чотирох довірників схоронив ся в безпечне місце. Борби на улицях тревали дальше. В день надійшли з провінциї до Лїсбони войска вірні королеви. Сили оружні обох сторін більше менше рівні. Каналеяс гадає, що король Мануель не покинув палати Цінтра. Провінция не обнята революцийним рухом.

## Новинки.

Львів, дня 7-го жовтня 1910.

— **Іменованя.** Міністерство торговлї іменувало укінчених студентів полїтехніки: Ст. Дембіцкого і Брун. Грека елевами будівництва в службі технїчній гал. Дирекциї почт і телеграфів.

— **Іспити кваліфікацийні** на учителів шкіл народних перед комісиєю іспитовою в Сокали розпічнуть ся дня 24 с. м. Реченець внешеня подань до 15 с. м.

— **Ректорат** духовної семинариї у Львові подає отсим до відома, що реченець річних іспитів на ц. к. унїверситеті для богословів II і III року назначений на день 10—12 а I року на 13—15 жовтня с. р. В виду сего питомцї згаданих років себ то по II і III році, мають явити ся в семинариї найпізнїйше дня 9 а по I році дня 12 жовтня с. р. Новоприняті кандидати на I рік зголосять ся дня 14 с. м. по полудни. При тім примічає ся, що іспити з права канонїчного назначено на 28 і 29 жовтня.

— **Соймові запомоги.** Буджетова комісия ухвалила межи иншими отсї запомоги для руских товариств: Р. Тов. пед. у Львові 2.500 К (200 К більше як на сей рік), Н. Тов. ім. Шевченка 17.000 К (1.000 К більше), Тов. „Просьвіта" 1.000 кор. на кошти просьвітного з'їзду, Р. Тов. педаг. на виділову женьску школу 9.000 К (1.000 К більше) і рускій школї вправ 1000 К.

— **Приватна перша реальна ґімназия руска в Буську** має в I-ій клясї 80 учеників (між ними 16 дївчат) в двох відділах. Межи учениками є 4 латинники і 6 жидів. Науки удїляє 3 учителів, на управителя має прийти один з старших вислужених професорів, котрий має бути заразом в рамени „Шкільного Союза" інспектором всїх приватних руских ґімназий. Ґімназия в Буску містить ся в в найнятім домі коло церкви. Зараз в сусїдстві купив ґімназияльний комітет дім, в якім поки що буде містити ся руханкова саля. Дім коштує 10.000 К, а сплачений буде, очивидно, жертвами. З весною приступить ґімн. комітет до будови каменицї на поміщене ґімназиї дорогою складок.

— **Ґеоґрафія України.** Видавництво „Лан" видало в Києві „Коротку ґеоґрафію України", написану професором львівского університету дром С. Рудницким. В книжці 66 малюнків і велика карта України. Зміст ґеоґрафії такий: Ґеоґрафічне становище України (вступ). Чорне море. Загальний огляд і історія української териториї. Карпати. Бескид і Ґорґани. Чорногора. Підкарпате. Кримскі і Кавказкі гори та їх підгіря. Поділє. Покутсько-Бесарабска височина. Розточе. Волинь. Правобічна височина. Підлясє. Полїсє. Лївобічна низовина. Лївобічна височина. Донецкий кряж. Чорноморска низовина. Українські ріки. Клімат України. Ростинний і звіринний сьвіт України.

— **Наглою смертию** помер вчера на коритари другого поверха в будинку Намістництва о. Михаїл Кобилянський, парох Перемилова гусятиньского деканата в хвили, коли в якихсь справах ішов до бюра релїґійного на третім поверсї. Покійника, котрий був вдівцем і полишив замужну доньку і сина постигла смерть в 67-ім р. житя. Комісия судово-лїкарска орекла, що смерть наступила в наслідок удару серця. При помершім знайдено гроші і дорогоцінности, котрі віддано до переховання магістратского комісарияту IV, а тїло забрано до інститута судової медицини. О тій сумній подїї повідомлено — як доносить о тім Slowo Polskie — гр. кат. консисторию львівску з просьбою, щоби заняла ся тїлом, взглядно похороном. На то мала гр. кат. консистория відповісти, що то єї нїчого не обходить, бо о. Кобилянський належить до станиславівскої епархії. По тій відповіди повідомлено о смерти сьвященика о. архиєпископа лат. обр. Більчевского, а той велїв по переведеню судово-лїкарскої обдукциї перенести до дому сиріт сьв. Вінкентия а Павльо і заняв ся похороном. — Як би так дїйстно було, як згадана газета доносить, то треба би сказати, що такий бюрократизм, який пробивав ся у відповіди гр. кат. львівскої консисториї, зовсїм не годить ся з духом християньскої віри і разить тим більше, що він проявив ся супротив слуги Христової церкви.

— **Скоропостижна смерть.** Поліциї дано знати, що при ул. Котлярскій ч. 8 померла скоропостижно замешкала там Розалія Борущка. Вислано зараз на місце комісию, а лїкар сконстатував, що смерть наступила імовірно в наслідок удару серця. Тїло відставив комісарият до інститута судової медицини.

— **Арештоване адвоката.** У віденьских кругах адвокатских наробило немалої сензациї арештоване др. Альберта Едера, що належав до найвизначнїйших адвокатів у Відни і давнїйше знаний був зі своєї публичної дїяльности. Др. Едер, що має тепер 47 лїт, був спершу зелїзничим урядником. Попавши в особистий конфлікт з директором Північної зелїзниці, гофратом Яйтелесом, розвів против него широку кампанію, перевівши велику орґанізацию зелїзничих функционарів під прапором християньско-социяльним та видавав часопись „Signal", в котрій атакував безпощадно Яйтелеса. Але сего було єму за мало, бо др. Едер нападав на свого противника на улици, бив єго і мав за те процеси, з котрих виходив все побідником. Від 1900 р. посьвятив ся адвокатурі і перенявши велику адвокатску канцелярию по своїм тестю, др. Давбеку, станув відразу в знаменитих материяльних відносинах. Але др. Едер не вдоволяв ся великими доходами своєї канцелярії, він пустив ся на ріжні підприємства, між иншими на спекуляциї галицкою нафтою. В свої спекуляциї втягнув також звістного кн. Миґуеля Браґанцу і вмів так придбати собі єго довіре, що кн. Браґанца повірив єму управу свого майна. Згодом між обома приятелями прийшло до непорозуміня і кн. Браґанца зробив на Едера карне донесене, закидуючи єму грубі надужитя на тлї спекуляциї галицкою нафтою. В жовтни м. р. кн. Браґанца зажадав від др. Едера рахунків із спільних інтересів і др. Едер предложив єму рахунок, на підставі котрого кн. Браґанца мав єму заплатити ще около міліона корон. Рахунок той кн. Браґанца передав свому новому правному заступникови, адв. др. Фореґґерови і той обчислив, що не кн. Браґанца Едерови, але Едер Браґанції має заплатити, і то суму около трох міліонів корон, котру опісля зредуковано до двох міліонів. В додатку др. Фореґґер викрив, що Едер послугував ся при укладаню рахунку фальшивими документами і на донесене державної прокураториї видано приказ арештованя Едера. Глядано за ним в Бориславі і Тустановичах, де др. Едер пробував до 1 с. м., але безуспішно, бо той, пронюхавши, утїк. Сими днями арештовано єго в Берлинї, звідки відставлють єго до Відня, де відбуде ся ще великий процес.

— **Дрібні вісти.** Рада міста в Чернівцях ухвалила завести там середно европейский час. — Австро-угорский банк утворив в Підгайцях своє заступство. — На Маріягільф під Коломиєю основували тамошні Німцї німецку школу ім. Росеґера. — На кару смерти через повішене засудив сими днями трибунал суду

---

знов готовий на всьо, усьміхав ся і глядів перед себе.

Школярі наблизили ся і зачіпки та насьмішки почали ся на ново. Нараз станув перед ним малий худий хлопчище, глянув на него злобними очима і крикнув до него:

— Кармеля поздоровляє тебе!

Немов би ткнений електричною струєю, підскочив Рокко в гору, радість осіяла єго лице і він поглянув на хлопця питаючо своїми задумчивими добрими очима. Той зробив руками рух, немов би мішав карти і остро в него вдивив ся. Рокко підскочив, трясучи ся з лютости, очи набігли єму кровію, кулаки затиснув, як колиб хотів кинути ся на свого мучителя — але той вже давно скрив ся в безпечне місце. Як блискавка розяснює найтемнїйшу ніч, так досить було улюбленого імени і того одинокого руху рук, аби перед замраченим умом Рокка покликати в одній хвили до житя цїлу минувшість, історию єго утраченого щастя і єго безмежної нужди.

* * *

Ще перед двома лїтами міг Рокко уважати ся найщасливійшим чоловіком на сьвіті; він був вдоволений, нїчого не хибувало єму в єго скромній хатинї. Ще заки кури запіяли, отвирав він кождого рана свою хорошу, чистеньку каварню, ставляв малу, зелїзну печ зараз побіч дверий і палив на нїй каву. В ясно осьвітленій комнатї являла ся відтак єго чорноока жінка, Кармеля, довгі коси припнявши грубими золотими голками, в пристаючім корсеті з снїжнобілим передом під короткої спідницї видко було дрібні ніжки в черевиках з жовтої шкіри. Так була она все готова і найвчаснїйшому гостеви подати малу чарку café него.

Як палахкотїла червона полумінь підчас студених і мокрих зимових днів, аж мило було з улиці дивити ся. Несьміло, одна за другою, наближали ся тоді бідні сироти з сусїдства, що перебули ніч на дворі, тулячи ся до стін домів. Они простягали малі закостенїлі рученята до палахкотячого огню і з жадобою вдихували запах кави. Теллььо, великий, чорний пес впускав їх мовчки і глядів своїми розумними очима на свого пана, супроводив скреґіт млинка від кави такими веселими піснями, що сусїди висували голови зпід теплих покривал. — Як жайворонок сповіщав їм новий день. Коли вже сильний, запашний напиток був готовий, то Рокко відставляв печ на бік, сїдав на вигідній лавці при вході і услугував входячих і виходячих гостий.

Ледве в полудне озвав ся дзвінок з поблизького монастиря Капуцинів, входила Кармеля з готовим обідом. Осліпляючо білий обрус, кілька тарелів з майолїки, повний полумисок золотаво-жовтих макаронів, червоне італїяньске вино і гарно уложений стіжок найсмачнїйших овочів і не диво, що Рокко свою запопадливу ґаздиню ніжно обіймав і тисяч разів впевняв єї, що над неї нема другої в цїлім місточку. І обоє сїдали відтак напротив себе, їли зі смаком, розмавляли, жартували і нїяка хмарка не затемнила нїколи їх тихого домашного щастя.

(Конець буде).

присяжних в Тернополи 43-літну Марию Гумюкову і 24-літного Максима Возняка за убите мужа Гумюкової, Василя, селянина в Базарі, чортківского повіта. — З Токіо доносять, що в Япанії ширить ся холера. — В Гертсгорн в Анґлії горять копальні; 150 гірників знаходить ся під землею.

— **Труп в софі і обікража чудотворної ікони в Ченстохові.** Як вже звістно, розпізнано в трупі, знайденім в софі під місцевостию Кломниці, Вацлава (Вячеслава) Мацоха. Він був почтовим урядником в Граници і виїхав був, як сам свого часу говорив, на курацию. Він мав стрийного брата, котрий був монахом чина Павлинів в монастири на Ясній горі в Ченстохові, де доконано голосної свого часу обікражі чудотворної ікони Пречистої Діви Марії. Отже той єго брат, Дамазий Мацох любив ся в якійсь телефоністці з Лодзі Кржижановскій, їздив до неї до Лодзі досить часто і давав їй гроші. Після оповіданя знакомих, мала Кржижановска намір покинути службу і говорила, що має віддати ся.

Тимчасом і Дамазий Мацох поробив кроки в монастири, щоби єго увільнено; він виступив з него і пішов на сьвітского чоловіка. Монастир покинув дня 24 липня вечером і забрав свої річи. Перед опущенєм монастиря просив, щоби єму позволено забрати стару софу, в котрій запакував клунки і хотів їх в ній перевезти. Хотів навіть заплатити за софу, але гроший не принято. Софу винесено з келі дня 24 липня вечером о 8-ій годині в хвили, коли черниці були в хорі. При винесеню помагав один з монастирскої служби, котрий небавком опісля втік з монастиря. Софу вивезли дорожкою з Ченстохови, а в другій дорожці їхав Дамазий Мацох зі служачим. Переїхали через місцевість Рендзїни до Кломниць, де знайдено софу з трупом.

Припускають, що убийци і Дамазий Мацох знали, хто обікрав ікону Матери Божої а навіть може й самі укривали вкрадені дорогоцінности а підкинене перел і части материї із суконки Пречистої Діви було лиш маневром, щоби затерти сліди. В справу сю мають бути вмішані ще й инші черці монастиря Павлинів в Ченстохові, котрих мабуть вже й арештовано. Єсть загальний здогад, що Дамазий Мацох убив свого брата, котрого недавно тому вінчав у Варшаві, щоби не викрила ся справа крадежі, о котрій брат знав. О тім, щоби о. Дамазий мав якісь любовні зносини з братовою, як то в перший хвили говорено, доси не чувати нічого, а за то розійшла ся чутка о згаданій Кржижановскій.

Кажуть отже, що Кржижановска перед своїм виїздом з Лодзі розпоряджала значними грішми і накупила богато суконь та всяких приборів до подорожи. З Лодзі виїхала небавком по виїзді Мацоха з Ченстохови. Слідство виказало, що Мацох був під ту пору в Варшаві в товаристві якоїсь женщини, опис черт котрої згоджує ся з чертами лиця Кржижановскої.

Мацох видавав богато гроший, особливо в готелях, де просто розкидав ними. З Варшави виїхав в сторону як до Прошовиць. Припускають, що Мацох виїхав за границю. Помешканє Мацоха в Ченстохові перешукано як найдокладнїйше і ревизия дала вислід дуже обтяжаючий. Мабуть в наслїдок тої ревизиї арештовано ще двох черців, а то о. Базиля і Ізидора, котрі все ще позістають під строгим надзором властий слїдчих. Як тепер доносять з Кракова, батько убитого розпізнав тіло свого сина, а Кржижановску зловлено в Мехові.

З дотеперішного слїдства—як пише „Kur. Warsz." — можна здогадувати ся, що убийство, якого доконав Дамазий Мацох, наступило підчас сварки о гроші, які Вацлав Мацох мав дістати від Дамазия за накинену собі жінку.— З теперішних вістий не можна докладно зрозуміти, чи тота Кржижановска єсть ідентична з жeною Вацлава Мацоха, чи то може ще якась друга женщина, котра в сій справі грає ролю.— ОО. Павлини з Ясної гори в Ченстохові видали відозву, в котрій між иншими кажуть: „Від кількох літ робили ми все, що було в нашій силі, щоби в законній дорозі завести строге поступованє після постанов чернечого чина, не від нас однак залежала зміна правних приписів, котрі поручають бережене карности чина не цілому зборови, а лиш одній особі. Нині звертаємо ся до суспільности, просячи о справедливість, щоби за злочини одиниць не пятновано чернечий чин".

## Телеґрами.

**Краків** 7 жовтня. До тутешної дирекциї поліциї наспіла нині депеша від поліциї з Олькуна з повідомленєм, що Дамазий Мацох втік за границю до Галичини при помочи пачкарів і вибрав дорогу на Мисляховице і Тлокі до Тржебіні. Олькуска поліция просить о погоню.

**Будапешт** 7 жовтня. Угорский міністер скарбу був нині на авдиенциї у Цісаря. Нині відбуде ся також нарада обох міністрів скарбу а президент угорского кабінету буде переговорювати з бар. Бінертом. Завтра гр. Куен буде на авдиенциї у Цісаря і зложить звіт о своїх переговорах. Розходить ся о справу банкову.

**Берлин** 7 жовтня. Адвоката Едера випущено на волю за кавциєю 20.000 марок.

**Лісбона** 7 жовтня. (Аґ. Гаваса). Провізоричне правительство видає дальше зарядженя відповідні до стану річи. Часть войска, котре в тій хвили знаходить ся в Лісбоні і віддїли войска, котрі заняли укріплені позициї, не станули в цілости по стороні нового правительства. З провінциї брак інформаций.

**Льондон** 7 жовтня. З Лісбони доносять, що анґлійский посол відбув конференцию з президентом републики, Теофілєм Браґа. Браґа заявив, що ціла Портуґалія має як найглубше поважанє для народного анґлійского правительства. Република буде і дальше вести дружну політику з Великою Британією.

**Льондон** 7 жовтня. До „Daily Telegr." доносять з Фунчаль (Funchal на Мадейрі): Вчера проголошено тут републику, що принято з одушевленєм. Панує повний спокій. — Після депеші, яку одержала „Daily Telegr.", проголошено в цілій Портуґалії републику в середу о 11 год. в ночи. Нїгде не прийшло до борби; лиш в Лісбоні була борба монархістів з републиканами. На Азорах принято вість о проголошеню републики спокійно і з вдоволенєм.

## Надіслане.





## Рух поїздів зелізничих

**обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.**

**ЗАМІТКА.** Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

### Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

### Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.


За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада.